

ת"ד 3233/07 - מדינת ישראל, בטענות תביעות תעבורה תל אביב נגד חיים מימון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 ינואר 2015

ת"ד 13-07-3233 מדינת ישראל נ' מימון
בפני כב' השופט רועי פרוי

בעניין:

הנאשימתה: מדינת ישראל

בטענות תביעות תעבורה תל אביב

עו"ג עו"ד מיכל לוי

נגד

הנאשימתה: חיים מימון

בטענות ב"כ עו"ד אברהם גיאן

הכרעת דין

1. הנאשימת עומדת לדין בגין עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, גריםות נזק לאדם או רכוש,

אי שמירת מרחק, חבלה של ממש ואי מסירת פרטיים - עבירות על תקנות 21(ג), 21(ב)(2), 49(א),
144(א)(3) לתקנות התעבורה בלבד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. למקרא כתוב האישום עולה כי, בתאריך 3.2.13, בשעה 20:30 בערב, נהגה הנאשימת רכב פרטי
בשדרות קוגל בחולון, מדרום לצפון והתקרבה לכינסה עם כיכר קוגל. הנאשימת נהגה בעקבות רכב
פרטי מסווג הונדה שהוא נהוג ע"י פסקו פלדשטיין, ליד 1933 (להלן: "הונדה", "הנהג המערבי").

הנאשימת נהגה בחוסר זהירות, כך נטען, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא שמרה על רוח
המאפשר לה לעצור רכבה בכל עת בכדי למנוע תאונה, התקרבה יתר על המידה להונדה ופגעה בו
מאחור. כתוצאה מהתאונה נחבל הנהג המערבי חבלה של ממש בדמות שבר תלישה של זיז אחורי 6C
ושבר ספינאלី בחוליה C7.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

בנוסף, נחבה נסעת שנסעה ברכב ההונדה וכי הרכב ניזוקו.

הנאשمت לא מסרה לנוהג המעורב או לנסעת שעימו את שמה ומענה, מספר רישון הנהיגה ומספר הרישוי של הרכב שבו נהגה, בעליו ומענו ולא הציגה רישיון הרכב או תעוזת ביטוח.

.3. בישיבת החקירה הודתה הנאשمت, מפי ב"כ, בהנזהה במקום ובזמן, בניסייתה בעקבות הרכב ההונדה כאמור, תוך שגעה בו, חזית-אחר.

הנאשמת כפירה באחריותה לתאונת וחבלות המתוירות בכתב האישום. הנאשمت טענה כי נהגה ברכב שכור כך שלא היה ברשותה להציג למעורב רישיון הרכב ותעודת ביטוח.

עם זאת, טענה כי מסרה למעורב את פרטי האישים, לרבות מספר טלפון - ע' 5

יריעת המחלוקת

.4. אין מחלוקת באשר לתאונת, דהיינו שהנאשمت נסעה אחרי הרכב המעורב ופגעה בו לאחר מכן. מחלוקת הצדדים נסובה על אחריותה של הנאשمت לתאונת.

ההגנה חולקת באשר לחבלות שנגרמו למעורב ולנסעת שישבה לצדיו וכן באשר לנזק שנגרם לרכב.

ההגנה אינה חולקת שפע"י התקנות הנאשمت לא מילאה את חובותיה (ראו ע' 41,

ש' 21-20), שכן נהגה ללא רישיון הנהיגה, ללא רישיון הרכב ולא תעוזת ביטוח ובתווך כך לא הציגה מסמכים אלה בפני המעורב.

עם זאת, טוען כי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, אינה מתקימת בעניינו, שכן הנאשمت לא ידעה שהמעורב **נפגע** בתאונת.

פרשת התביעה

.5. **מר פסקו פلدשטיין, הנהג המעורב, העיד** (ע' 21-20) כי הסיע את הגב' أنها קוזין ברכבו בליל האירוע. הגיעו לכיכר קוגל. עצר כי "התנוועה קשה שם".

"**עצרתי אחורי המעביר כי היה גל של מכוניות. אז קיבלתי את המכונית בחילך האחורי של האוטו. ירדתי מהאוטו...אבל קבענו באיזה צורה עם הנהוגת, שנעצור אחורי היכיר. ביציאה מההיכר. אני ירדתי מהאוטו, גם הנהוגת ירדה מהאוטו. לפני שהתחלתי לדבר, היא אמרה למה עצרת באמצעות היכר, אז פה הבנתי שפה זה עניין של התמחקות. ביקשתי שנתחיל בהחלפת הנזונים. הפרטיהם. הגברת אמרה**

שאין לה ניירות, שהאוטו לא שלה. והוא מאד ממהרת מפני שיש לה תינוק והוא צריכה להאכיל אותו. אז אמרתי לה שאני מאד מתחשב בה, כי ראוי את התינוק באותו...אבל הנהל אומר שצורך להחליף פרטימ. היא אמרה לי שהיא יכולה לתת לי מספר טלפון של הבעל שלה. כבר קרה לי לפני הרבה שנים, שימושו גם כן נתן לי מספר טלפון, ונשארתי עם המספר.

כאשר ראיתי שהיא סירבה לתת לי ולא ירדתי מהבקרה שלי להחליפ פרטימ, היא חזרה לרכב שלה וברחה ב מהירות מקסימלית. אז הספקתי בכל זאת לרשום את מספר הרכב. חזרתי לרכב שלי. היה לי כבר קשה להתיישב באותו, בכלל הכאב בצוואר. לאט לאט כאשר הגעת הביתה, באופן פוגרטיי התחללו כאבים, לא יכולתי להזיז את הראש וגם עכשו קשה לי....הגעתו לבית החולמים תל השומר ואחריו מספר בדיקות מצאו שיש לי שבר באחת החוליות מספר 7 הוא כתוב, באותו רגע גם נתן לי צווארון לבן".

העד מצין כי פנה למוסך לקבל הצעת מחיר.

סירב לקבל את הטלפון של בעלה של הנואשת כי חש שמדובר בעניין של התחמקות, "לפי הנהל צריں להחליף פרטימ" - ע' 21, ש' 21.

6. העד השיב לשאלת הסגנור כי יתכן שהנאשת שאלת אותו למצבו, אך ציין כי אין זוכר.

העד אישר כי חש שזקוק לטיפול רפואי רק בעבר מספר ימים. טען כי בעת האירוע היה נרגש ולא חשב על העניין הרפואי. הסגנור הטיח بعد שהיא מעורב במספר תאונות בעבר והעד לא זכר את הדברים - "אני אדם בן 82 והזכרון שלי בוגד בי, אבל זה יתכן" -

ע' 22, ש' 9-8.

העד שלל כי יש לו היסטוריה של כאבי גב בשל נפילות.

העד ציין כי לפני שנים חש כאבים בגב התחתון. "בגב תחתון יכול להיות אבל לא מעלה".

הסגנור שאל את העד אם ראה שהנאשת בורחת מדוע לא התקשר למשטרה, והעד השיב: "לא חשבתי על זה. אני רוצה להוסיף גם שהענק היה די חמוץ היא אמרה לי שיש לי שירות על הטمبון והם ישנות".

עם זאת העד לא זכר מדוע פנה למשטרה רק בעבר יומיים.

העד עמד על גרסתו שהנאשת לא רשמה לו דבר.

כשנשאל מדוע המתין 10 ימים לקבלת טיפול רפואי, השיב העד: "כי לא הרגשתי טוב. חשבתי שאולי זה עברו, אבל הכאב באופן פוגרטיי. אז החלטתי באופן סופי שאני חייב לטפל בעניין" - ע' 23, ש' 26-28

העד מצין כי נגרם נזק לרכבו והוא תוקן במוסך הראשי.

עמוד 3

העד הבהיר כי נפל ונחבל לפני התאונה.

העד ציין בהגנותו כי אם היה משיג את הנאותת בטלפון ומקבל ממנה את הפרטים הנכונים - "**"אני חושב שלא הייתה לי סיבה לפנوت למשטרה"**" - ע' 24, ש' 30-29.

העד עמד על כך שחש בכאב מיד לאחר התאונה - ע' 25, ש' 12.

הסניגור הטיח بعد דברים מהודעתו, עם זאת ההודעה לא הוגשה בפניו, כך שבית המשפט אינו יכול לעמוד על הסתרות המיויחסות לעד.

העד עמד על כך שפנסי הבלתיימה ברכבו עבדו בזמן התאונה.

העד הבהיר כי בלם בפתאומיות בכיכר. "**"לא בפתאומיות. התחלתי להכנס לכיכר וראיתי מצד שמאל שבא גל חדש של רכבים, הייתה חיבבת תחת זכות קדימה, אז אני עצרתי. לא באופן פתאומי"**" - ע' 25, ש' 27-28.

7. **דר' אנטון וול**, אישר כי ערך את התעודה הרפואית בעניינו של הנהג המעורב (**ת/1**).

העד ציין כי שוחח עם הנפגע בבייה"ח, התרשם ממצבו ובחן את בדיקת הס.טי שנערכה לו.

יודגש כי התעודה התקבלה אף ביחס לחלק שערף העד, לאור התנגדות ההגנה, ובשים לב לכך מהתעודה נערכה ע"י רופא אחר שלא הובא לעדות.

העד ציין כי כל רופא ערך את החלק שלו כאשר העד ערך את סיכום הבדיקה.

כשהפנה הסניגור את העד לעובדה שדר' פיכמן, הרופא الآخر, כתב שבר תlıשה בזיז אחורי בחוליה ס' 6, ציין הרופא כי הטעות בספירת החוליות הייתה אצל הרופא האחר.

(העד ציין שבר בחוליה ס' 7).

הסניגור שאל את הרופא אם יוכל לשלו אמם הממצא שהעלה בתעודה הוא הסטורי או קודם. הרופא השיב כי במרקחה ספציפי זה אינו זוכר, אולם ללא צילום קודם של החולה לא ניתן לשלו את הטענה.

העד ציין כי בדר"כ בעקבות שבר שכזה הנפגע מרגש חבלה, אולם אין טיפול רפואי פרט למנוחה וקייבוע באמצעות צווארן. העד ציין כי הוא נירוביולוג במקצועו ועל כן עוסק הוא במקרים או חבלות ראש ועמוד השדרה. לגבי האפשרות שהמעורב כבר נחבל באותו מקום בעבר, השיב הרופא: "**"אני לא יכול לשלו, אבל אם לא כתוב באמנזה, זה כנראה עבר בירור ואם זה לא כתוב זה נשלה"**" - ע' 11, ש' 1-2.

מעין-כ-**ת/1** (ימים 13.2.13, המהלך לרופואה דחופה, ביה"ח שיב"א) עולה כי האמנזה הסיעודית מעלה שלפני כ- 10 ימים הנפגע היה מעורב בתאונת דרכים, רכב נכנס בו מאחור. הגיע למין עקב כאבים בצוואר

וראש, שולח בלוטות ראש.

דרי וול מצין, בין היתר, כי הנפגע "היה מעורב בתאונת דרכים (WHIPLASH) מזמן התאונה הראשית להתלונן על כאבי צוואר וראש. יומיים לאחר מכן החמירה מבחינת כאבי צוואר".

"לאחר CT ראש וע"ש צוואר... שבר של זיז ספינאלי חוליה C7. שינויים ניווניים בגובה 7-C3. לא תזוזה של החוליות. לסייעם: לא מועמד להתרבות נירוכירוגית. הומלץ צווארן...".

באשר לשינויים הניווניים, השיב העד לשאלת הסגנור: "שינויים ניווניים בדרך זה לא כתוצאה מהפגיעה. זה כתוצאה של גיל" - ע' 10, ש' 13.

8. **העדת אנה קוזין**, העידה כי נסעה לצד הנהג המעורב. בכיכר קוגל "הו שם הרבה מכוניות", על כן הנהג חיכה בכיכר.

"פתאום, אני שמעתיacha היה באותו שלו ביום, ואני הרראש שלי הלך קדימה (מדימה שהראש הולך קדימה ומחזיקה בידי את הצוואר מאחור), אחר כך הוא יצא מהאוטו, פסקו, להסתכל מה קרה. אני ישבתי באותו ולא ראתתי. אחר כך הוא נכנס באותו בשוק ואומר שקרה משהו עם האוטו, שהאיש הזה ברחה, היה לא רוצה לדבר איתי, אני לא מספיק לחת פרטיטים, רק מתי שהוא נסעה הוא רשם את המספר של אותו של הבחורה זהה" - ע' 17, ש' 9-3.

העדת צינה כי סבלה מכабר ראש, ביקשו שתעשה בדיקת סי.טי אך לא עשתה, שכן היא פוחדת מהקרינה. נבדקה ע"י אורטופד.

לשאלת הסגנור שללה העדה כי הנהג המעורב בלם בלבד חירום. העדה אישרה כי מסרה הודעה ביום 10.3.13.

הסגנור שאל את העדה אם הגישה תביעה לנזקי גוף והעדה השיבה כי היה לא מעוניינת בסכף ורק מחפש את בריאותה.

הסגנור הטיח בעדה כי עפ"י התעודה הרפואית (ת/7) פנתה לקבלת טיפול רפואי אך ביום 2.4.13, אז כיצד זה טענה בהודעתה במשטרת כי כשבועיים לאחר התאונה פנתה לקבל טיפול רפואי בפעם הראשונה, והעדה השיבה: "קודם הרגשתי לא טוב שקרה המקרה, לא הלכתי. אבל אחרי שהרגשתי לא טוב הלכתי לרופא. עד עכשיו אני לא מרגישה טוב מזה. באמת אני לא זוכרת" - ע' 18, ש' 21-20.

אצין כי גם ביחס לעדה זו, לא הוגשה בפני הודעה, אך שבית המשפט אינו יכול להתרשם מהסתירה, במידה וקיים.

הסגנור שאל את העדה האם זה נכון שהנאשمت נתנה לנהג המעורב הן את שמה ושם משפחתה והן את מספר הטלפון של בעלה והוא רשם זאת בטלפון שלו, העדה השיבה:

"אני חושבת שcn" - ע' 18, ש' 26-28.

9. הוגש בהסכמה הצדדים, סיכום הביקור שערכה דר' וסילביצקי, בעניינה של גב' أنها קוזין (**ת/7**).

העדה ביקרה ב- 2.4.13 אצל הרופאה, סיבת הפניה - תאונת דרכים מיום 3.3.13. "נחלבה בראש בתאונת דרכים, לא פנתה לעזרה, סבלה מכABI ראש וצוואר".

באבחנה מצינית הרופאה: ROAD ACCIDENT. HEAD INJURY UNS

העדה הופנתה לאורתופד, נירולוג ולצלום ע"ש צוואר.

הרופאה מצינית בכתב יד ע"ג התעודה הרפואית, כי הביקור היה חד פעמי, חדש לאחר התאונה, "הנ"ל לא מתופלת שלי יתר הביקורים אצל רופאים אחרים".

10. בוחן התנועה רס"ב שלמה מזרחי, העיד כי גבה את הودעת הנאשמת (**ת/5**). הסביר כי בתחילת מקראי את החשד, תוכן האזהרה עם הייעוץ בעורך דין, מדפיס את העמוד הראשון, מחתים את החשוד ולאחר מכן גובה את ההודעה - ע' 13.

ציין כי בעלה של הנאשמת הגיע עימה באחת הפעמים, עם התינוק. התקשר לזמן באמצעות הטלפון את הנאשמת.

הנאשמת שיתפה פעולה והתייצה לחקירה.

העד ערך תרשימים של מקום התאונה **ת/4**, **ת/3** וביקר במקום ביום 7.4.13 (**ת/2**).

לשאלת הסגנון השיב העד כי בתאונות של אי מסירת פרטים המשפטה מתערבת - ע' 14, ש' 3-1.
 יצא לזרה ביום 7.4.13. לא ערך הצעעה עם המעורבים, שכן עסקין בתחום הצמדה.

העד מסר כי ביקש לראות נזק תאוני וקיבול הצעת מהיר "**על נזקים בכללות על החלק האחורי של רכב הונדה, רכב המעוורב. זה מסמן שהיה בתיק החקירה...זה אישור על הנזק מקורי של מושך הפחות לidor שהגיע לשם ביוזמתו**" - ע' 14, ש' 12-18.

העד אישר כי לא בדק את רכבו של המעוורב. על המסמר שהוגש לו אין תאריך או חתימה.

העד ציין כי לאור העובדה שלא הייתה מחלוקת לגבי התאונה לא ניתן את המעורבים לזרה. "**שניהם נסעו בכיר קוגל מכיוון דרום לכיוון צפון וזה כיוון הנסיעה של שני המעורבים היה מדבר בחזית לאחר, אי שמירת מרחק צדו או אחרית, ובזה הסתיים שהותם במקום**" - ע' 15, ש' 14-17.

העד ציין כי שאל את המעוורב בהודעתו אם אורות הבלימה שלו עבדו וענה שcn - ע' 16,

ש' 8-7. יחד עם זאת לא בדק כאמור את הרכב.

העד ציין כי ממה שהוא זכר הנאשמת נתנה למעורב טלפון אחר ולא שלא כי הייתה ללא טלפון והוא התקשר ונראה לא היה לו קשר עימה ועל כן הגיעו למשטרה ודיווח - ע' 16, ש' 3-1.

הסגור הטיח بعد כי בשיחה בין בעלہ של הנאשمت, אמר העד, שנראה שהמעורב "נוכל ורוצה להוציא כסף לחברת הביטוח", והעד השיב: "**אני לא זכר את זה. בקשתי הערכת שמאן כי אני לא רופא. אני רأיתי שהוא נפגע קל, ואני לא זכר להזכיר זאת. אם הוא נפגע קשה אז הוא נפגע קשה**" - ע' 16, ש' 23-26.

הסגור המשיך ושאל אם התקיימה שיחה בין העד לבעלה של הנאשמת בה אמר העד שהמעורב רוצה להוציא כסף, והעד השיב: "יכול להיות שכן" - ע' 16, ש' 28.

11. **העדה אמרה שטיין, בעלת מוסך לדoor** (לשבור), ערכה את הצעת המחיר (**ת/6**) בעניין רכבו של המעורב. עפ"י הצעת המחיר מדובר ביישור מכסה מטען מאחור, תיקון פח דופן אחוריות והחלפת מגן אחורי. הצעת מחיר בסך 6084 ₪ כולל מע"מ. ההצעהינה מטעם מוסך לדoor, ללא תאריך או חתימה.

העדה אישרה כי ערכה את ת/6 ומדובר בכתב ידה.

העדה צינה בחקירה הנגדית כי השרותה בניהול, חשבונות ולא מעבר.

איןנה זכרת מתי פנה אליה המעורב, אולם זכרת אותו כלוקוח שלה.

לא צילמה את הרכב. העדה צינה שת/ 6 איןנה חוו"ד, כמו כן אינה יודעת ממה נגרם הנזק.

העדה נשאלת בחקירה החזרת על מה נתמכה עת נתנה את ההצעה, והעדה השיבה: "**כשבא אליו לקוחות לי שימושו או משיחי פגעה بي אני רוצה הצעת מחיר, השלב הבא אני יורדת ורואה את הרכב בפועל, אז אני בעצם מעריכה את גובה הנזק. הערכה שלי לא על דעת עצמי, אלא עפ"י המחרים שאני בודקת מול הספק כשאני רואה מה החלקים שנפגעו והעובדת היא לפי העבודה שאנו חנו לוקחים**" - ע' 20, ש' 6-2.

במעמד זה נכחו עובדים ומנהלי עבודה. מצינית כי הייתה בעליים של המוסך 25 שנה.

פרשת ההגנה

12. בהודעה למשטרה (**ת/5**) חתומה הנאשמת על החשד, לשון האזהרה זכורתה להיוועץ בעו"ד. הנאשמת מצינית כי אינה צריכה עו"ד ומתחייבת להציג בתוקף חמישה ימים את הנירית של הרכב. ביום האירוע בשעה 20:30 לערך נהגה הרכב שכור בכיכר קוגל ופגעה ברכב פרטי שנסע לפניה, שפתחום

ע策ר בכיכר עצירה מלאה. ע策ר ליד תחנת "פז", "באננו לרכב שלו מאחורה, לראות מה קרה לו, ואני ראיתו שלא קרה לו כלום. שאלתי למצבו, ענה שהכל בסדר והוא רוצה לבדוק את הרכב שלו שוב פעם, הוא הילך לבדו... אמר שיש חושך שהוא לא רואה כלום ואמר לי בואי נחליף פרטימ. הילד שלי בן 3 חודשים צרכה ברכב והבט שלי בת שנתיים קראה לי להכנס... אמרתי לו אני נוסעת ברכב מושכר, תרשום אתשמי ותרשום טלפון שלי, אני חושבת שהיא עלי מכים טלפון. וגם אמרתי לנוסעת שתרשום את מסטר הרכב שלי. הוא אמר לי שהוא מרוחם עלי שאני עם תינוק שבוכה וביקש את ביטוח רכבי. התהננתי, אמרתי לו, זה רכב מושכר ואני לא יודעת היכן הביטוח ואמרתי לו שהפרטים שנתיים, זה מספיק לו. נכנסתי לרכבי ונסעתי מהמקום לדרכי".

מצינית כי לא קרה דבר לרכבה ולא היה על מה לדוח. כשנשאלה אם לנוג המעורב יש את הטלפון שלו או שכלל לא לפקח אותו, השיבה הנאשמת: "**לא ידאת שacky לפקח אותו, הוא לא התקשר אליו אפילו פעם אחת**" - ש' 32.

טעונת כי התאונה נגרמה כתוצאה מעצורתו הפתאומית של המעורב "ואני בلمתי ישר ונכנסתי בו".

.13

הנאשמת העידה להגנתה.

סיפרה כי ביום האירוע נסעה ברכב שכור עם שניים מילדיה ונכנסה לכיכר קוגל. הייתה בלילה פתאומית של רכבו של המעורב, באמצע הכביש, לא ראתה שע策ר או את הפנסים, ונכנסה בו. סימנה לו לעצור בפאתי תחנת דלק המוכרת לה. המעורב הנהן בראשו. בפאתי תחנת הדלק ירדו מכל הרכב, כאשר הנוסעת שעימם נותרה לשבת ברכב.

שאלה לשולם, אמר שהוא מרגיש מצין. "**הלאנו שנינו הסתוובנו סביב הרכב שלו בעיקר, אמרתי לו שאני לא רואה שום נזק ואני לא מבינה**. הוא אמר יש חושך, אמר לי טוב בואי נחליף פרטימ. חזרתי לרכב והסבירתי לו. פתחתה את תא הcupboards ואמרתי לו שאני לא מוצאת את הרשיונות כי הרכב לא שלי. הייתה גם עם תיק החתלה, ולא היה לי רישיון הנהגה שלי, לא היה לי מה להציג לו. אמרתי לו שאני אפשר גם להתקשר אליו כי הטלפון שלי היה ללא סוללה. שאותן לו את הטלפון של בעלי, שזמין בכל שעה. שיקח את ת.ז. שלי וקח את המספר של הרכב המושכר. היה לו נרתיק עם כס של טלפון, הוא הוציא את הטלפון ואז אמרתי שירשום את המספר טלפון של בעלי, אז הוא אומר גם אם אני רושם זה לא מספיק, הנהל שצורך להציג גם רישיון של הרכב. אמרתי לוABA לה תקשיב, התינוק שלי רעב, תתקשר עכשו לבעלי. הוא אמר לי שהוא מרוחם עלי וمبין אותי, יצא לכיוון הרכב שלו, אמרתי תודה. סגרתי את הדלת. סימנתי לו בי עם היד אותה ולא יצאתי במהירות ולא בפיזיות, השתלבתי ונסעתי" - ע' 31.

כעבור זמן, בעלה מסר לה כי התקשר אליו חוקר משטרת בעקבות התאונה.

נכנסה לחקירה והיתה בלבד לא בעלה. "**התישבתי ואמרתי שאני לא יודעת על מה הוא מדבר**. הוא אמר לי להירגע כי ברור לו המקרה, אמר שזה איזה רומני שמנסה לעשות עליו קופה. זה ציטוט... בסוף

הביא לי פתק ואמר שאחטום שזה מה שאמרתי. חתמתי והלכתי. זה מה שהיה. טוענת כי לא הזכירו בחקירה את המילה עורך דין ובסוף החוקר הוציא מסמך מהמדפסת ואמר לה לחתום. חשבה שנחקרת כמו שקרה לכל אדם שנכנס ברכב אחר.

הסגנור הגיע דרך דוח אירוע, שלא ברור מי הוציא אותו (נ/2).

הדו"ח הודפס ביום 24.7.14, ועפ"י הקשר הדברים שאמרה הנואשת הוצאה במסגרת החזרת הרכב - ע' 32, ש' 18.

בפרטיו הנזק מצוין: אין דיווח. מצוין שהוא מתייחס לאירוע מיום 3.2.13 ופרטיו צד ג' מופיעים פרט依 רכבו ופרטיו של הנהג המערוב.

הצדדים הסכימו כי מסמך זה יוגש, ללא ערכו, ובמסגרת הכרעת הדיון אקבע את משקלו של המסמן ע' 38, ש' 1-2.

העדיה צינה כי ניתנה לנוהג המערוב את שמה, ת.ז. שלה, שמו של בעלה ומספר הטלפון שלו וכי לא היו לה מסמכים להציג - ע' 33, ש' 11-12.

14. בחקירתה הנגדית מצינית הנואשת כי מדובר בכיכר עם 3 נתיבים והיתה במרחב המרכיב, מאופן הבילימה של המערוב לא יכולת למנוע "את הנשיקה הקללה שננטה לו", לדבריה. שמרה מרחק ולהערכתה אורות הבילימה שלו לא עבדו. מאשרת כי לא היה עימה שם מסמן. לא תעודה רשמית ולא מסמכי הרכב. מאשרת כי הציעה לumarob את מספר ת.ז. שלה בע"פ, ואת הטלפון של בעלה כי לשלה אזהה הסוללה.

הנאשת אישרה שלא ראתה טלפון בידו של המערוב אלא אף נרתיק לטלפון. מכחישה את מה שמסרה בהודעתה במשטרה שלא ידתה שאכן לקח ממנה את הפרטים ומציינת כי ראתה שהנוסעת הייתה עימנו רשםה את מספר הרכב. כשנשאלה מדוע לא צינה זאת בהודעתה במשטרה השיבה הנואשת: "אני לא יכולת להגיד מהهو בודאות" - ע' 36, ש' 28.

לאחר שנשאלת בשנית השיבה הנואשת בשילוח לשאלת אם ראתה שהנוסעת רושמת את הפרטים שמסרה.

מאשרת שלא סיפרה אודות התאונה לבعلا, והלה ידע זאת רק לאחר שהחוקר התקשר אליו. כמו כן לא ידעה את חברת ההשכרה בumarobותה בתאונה - ע' 37, ש' 19-18.

לטענה הרכב הוחזר לחברת ההשכרה כעבור יומיים.

15. **אלירן מימון**, בעלה של הנואשת, העיד מטעמה ומסר כי הרכב בו נסעה הנואשת נשכר ע"י חמו. הנואשת זטינה דרכו לאחר שחוקר המשטרה התקשר אליו. הציג מסמך שקיבל מחברת "קל אוטו" (נ/1) אודות פוליסט הביטוח של המערוב. במסמך מצוין כי הרכב צד ג' פגע ברכב המבוטח. תאור הנזק לרכב: אחורי. תאריך אירוע: 3.2.13 שעה 20:30. במסמך מצוינות תביעות קודמות מהשנתיים

.2011-2013

בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא נכח בעת התאונה. לא ראה את הרכבו של המעורב. טוען כי החוקר הגיע אליו מטעם שהנאשמה נתנה את מספר הטלפון שלו למעורב "הוא לא יכול היה להציגטלפון שלי אלא בדרך אחת שאשתי נתנה את הטלפון לחזור המעורב, הרכב המשוכר הוא על שם חממי ולא על שמי" - ע' 28, ש' 26-28.

מאשר כי הפעם הראשונה ששמע על התאונה הייתה דרכו החוקר.

הנאשמה לא סיפרה לו דבר "היא חוזרת מאוחר".

טוען כי לא נגרם לרכב השוכר נזק.

הרכב הווחזר לחברת ההשכרה במרץ 2014.

הנאשמת החזירה את הרכב. לאחר מכן טוען העד **"חודשים אחרי החזרתי אותו בלי נזק. ממש לא חודשים אחרי. תיקון. 3.2 נגרמה התאונה, החזרתי את הרכב לאחר שלושה ימים"** - ע' 30, ש' 18-19.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי מלאה הראיות בתיק זה, האזנתי ברוב קשב לעדי התביעה, לנאשמת ולבעלה, עינתי שוב במצגיים וקרأتي דפי פרוטוקול, מצאתי לקבוע אחוריותה של הנאשמת לקרוות התאונה, פגיעה החנית-אחר ברכבו של המעורב, כתוצאה Mai Shmirat Marachek, בגין מתחייב בתקנה 49(א) לתקן הטעורה.

הנני קובע כי הנאשמת אחראית לתאונה ולנזק שנגרם לחילוק האחורי של הרכב המעורב, בשים לב לגרסת המעורב והתימוכין שאני מוצא לגרסתו בת/6 ובעדותה של בעלת המוסך.

הנני קובע כי הנאשמת אחראית, בהינתן קשר סיבתי עובדתי - משפטו לחבליה של ממש בדמות שבר של זיז ספינאלי של חוליה סי 7, שנגרמה לumarov, וזאת עפ"י עדות הנג המעורב מההימנה עלי, עדותו של הרופא דר' וול ובשים לב לтиיעוד הרפואי - ת/1.

אינני יכול לקבוע ממצא, באשר לחבליה שנגרמה לנוסף שישבה לצד המעורב, עפ"י הראיות שהובאו לפני, בשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

בנוסף, מצאתי לזכות את הנאשمت, מחמת הספק, מעבירה על תקנה 144(א)(3), ולהרשעה, חלף זאת, מעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

.17. הנג המערבי, מר פולדשטיין, הותיר בי רושם חיובי.

עסקין באדם מבוגר, שהתרשםתי שלא ביקש להוסיף או להעצים מהדברים, שככל חטאו שהיא במקום ובזמן בו הנאשمت פגעה בו מאחור, בלבד התאונה בכיכר קוגל, ודרש לקבל פרטים כדי.

התרשמתי שהמעורב גילתה אמפתיה למצבה של הנאשمت, כשתינוקה בכיה ברכב מאחור, והשעה הינה שעתليل, יחד עם זאת, זכותו של המערוב הייתה לדרש פרטים ומסמכים כדי, ולא להסתפק במספר טלפון זהה אחר.

המעורב סיפר כי היה לו נסיוון מר בעברו, עת מאן דהוא נתן לו מספר טלפון, לאחר תאונה, והוא גם נשאר עם המספר.

המעורב הסביר כי פנה לקבלת טיפול רפואי רק כעבור 10 ימים, בשים לב שאומנם לא חש בטוב, אולם סבר שהדבר יעבור: "...**חשבתי שאולי זה יעבור, אבל הכאב באופן פוגרטיבי. אז החלמתי באופן סופי שהוא לטפל בעניין**" - ע' 23, ש' 28-26.

העד שלל היסטוריה של כאבי גב בשל נפילות וטען כי סבל לפני שנים מכאים בגב תחתון "בגב תחתון יכול להיות אבל לא מעלה".

העד שלל כי עבר בפתאומיות, בנגד לגורסת הנאשمت ויש בדבריה של הנוסעת, הגב' קוזין, ישיבה לצד, משום חיזוק לעדותו.

העד שלל כי פנסי הרכב מאחור לא עבדו.

העד ציין במלוא הגינויו כי אם היה מшиб את הנאשמת טלפונית נראה כי לא הייתה סיבה לפנות למשטרה, ואף אישר לשאלת הסגנון כי יתכן והנאשمت שאלת מצבו.

התרשמתי שהעד היה נרגש במהלך האירוע, בשים לב לוייחד אודות הפרטים והמסמכים, וחששו של העד כי מדובר בעוד אירוע של "התחמקות", כפי שAIRU ל' בעבר, כך שבוחלת יתכן ולא חש באותו הרגע בכאב כתוצאה מהתאונת, והדבר שלח אותן עת חזר העד לרוכבו כפי שציוין.

מצאתי לקבל הסברו של העד מודיע פנה רק כעבור 10 ימים למן שיש עדות הרופא, דרי' וול ובתעודה הרפואית ת/1 להוות תמיכה בעדותו.

באשר לפגעה בחוליה, עובר לתאונת, העיד דרי' וול, כי אין יכול לשלול הדבר, אולם אם הדבר לא עלה באנמנזיה, אם זה לא כתוב זה נשלה:

- **"אני לא יכול לשלול, אבל אם לא כתוב באנמנזה, זה כנראה עבר בירור ואם זה לא כתוב זה נשלה"**.

ע' 11, ש' 2-1.

בתוך כך אני מעניק משקל מועט ביותר לנ/1, לרשותם הבלתי/תאונות הקודמות המזוההות לעד. התקנים או הנסיבות לא הפגנו לעיוני, השורות הלאקוניות שבטופס לא אומרות לי דבר.

יכלה ההגנה, במידה ורצתה, לפתח בהליך ביןיהם מכוח סעיף 108 לחס"פ באשר לבירור מצבו הרפואי של העד, ביחס למחלות הרלוונטיות, לרבות ההקשר לתאונת קודמת כזו או אחרת.

ה גם שאני מקבל את גרסת העד, וכפי שקבעתי להה הותיר בי רושם חיובי, בשום לב שלסתות שכיוונה ההגנה למול דברים שמסר בהודעתו, אין יכול להתייחס, שכן הודיעתו לא הוגשה בפני - מצאתி שלא לקבל את תיאור העד באשר "למנוסת הנאשמה".

סביר אני שיש בדברים ממש פרשנות. הנאשמה הסבירה לעד כי עסקין ברכב שאינו שלו, או שמדובר ברכב שכור, ואין בידיה ניירות והצעה למסור שמה ופרטיה ובתווך כך את מספר הטלפון של בעלها.

נראה כי העד הילך לרכבו ולא מצא בנסיבות מה לרשום את הדברים, וכשעמד שוב על הפרטים והמסמכים, נכנסה הנאשמה לרכבה ובתווך כך נפרדה ממנו - ראו הודיעתה של הנאשمة ת/5: "**התחננתי, אמרתי לו זה רכב מושכר ואני לא יודעת היכן הביתה ואמרתי לו שהפרטים שנתתי לו, זה מספיק לו. נכנסתו לרכבו ונסעתי מהמקום לדרבי**" - ש' 17-16.

אני מקבל את גרסת הנאשמת בחיקורתה החזרת, שכככל נפרדו CIDIDIM - ראו ע' 37, ש' 27-28, התיאור בהודיעתה "**ונסעתי מהמקום לדרבי**", כuzziיה חד צדדי, מתאים יותר ומשמעותי בראיות בשום לב לגרסת הנאג המערבי. עם זאת אין מדובר "במנוסה".

נתון זה אני מקבל בגרסת המערבי.

. 18. הרופא דרי וול, הותיר בי רושם חיובי, ולא מצאתי מקום לפקפק בנסיבותיו. המדובר ברופא שהינו נירוכירוג, שבדק והתרשם מהנאג המערבי, לאחר שנבדק ע"י אורטופד (הרופא الآخر המצוין בתעודה). הרופא ערך את ת/1, בחלק הנוגע אליו, ואני מקבל את ממצאיו כי המערבי נפגע כאמור בחוליה סי 7, כרופא שגם התרשם מהמעורב וגם עבר על בדיקת הס.ט.

אני דוחה את טענת ההגנה, בסיכוןיה, באשר לממצאיו ובאשר להגשת התעודה באופן המוגדר בסעיף 24 **לפקודת הריאות**.

אכן הסעיף קובע כי תעודה רופא תעריך עפ"י הטופס הקבוע בתוספת הראשונה "**או בדומה להם ככל האפשר**". התעודה שלפני (ת/1) מצינית את רפואי בה"ח שיב"א, מופיעים פרטי הרופא לרבות מספר רישויו, בסופה של התעודה נרשם כי התעודה ניתנת לשם הגשתה כראיה לבית המשפט, ומופיעה הצהרה האמורה בטופס שבתוספת.

הרופא העיד בפניו, לאחר שהזהר על ידי, כמו כל המעד בבית המשפט, אישר בתוקף שמדובר בתעודה שהוא ערף.

גם אם התעודה איננה אחד עם האמור בתוספת הריאית לפקודת הריאיות אז אני קובע כי מדובר בתעודה מספקת, "או בדומה להם ככל האפשר", בשים לב לשיטת משפטינו ולמעבר בדיון הריאיות בישראל משאלות של קבילות לשאלות של משקל.

יש לציין כי חוו"ד או תעודה, לרוב באוט חילוף עדותם של רופא או מומחה, עם זאת סעיף 26

לקודמת הריאיות, קובע כי אין באמור לגרוע מכוחו של בית המשפט לצוות כי מומחה או רופא יחקרו בבית המשפט. ובעניננו ההגנה אכן ביקשה את חקירת הרופא.

עוד אזכיר את סעיף 26 לחוק הפרשנות, שקובע כהאי לשנא: "**טופס שנקבע בחיקוק - סטייה קלה ממנו, שאין בה כדי לפגוע בעיקר או להטעות, אינה פוסלת את הנעשה לפיו.**".

ראו בעניין זה **ת.ת(אשקלון) 13913/03 מדינת ישראל נ' שמחוני, מיום 10.3.05** והפסקה המובאת שם.

עד קבע הרופא כי השינויים הנווניים בחוליות, אינם בדרך"כ כתוצאה מפגיעה אלא כפועל יוצא מהגיל - ע' 10, ש' 13.

יש לציין בהקשר זה את החלטת ד"נ 12/63 **ליאון נ' רינגר, פ"ד יח(4) 701**, בדבר קבלת הקורבן כמות שהוא, במצבו וברגישיונתו.

19. הנני דוחה את טענת ההגנה כי הנואשת לא הוועדה על זכותה להיוועץ בעורך דין עבור לחיקורתה. בענין זה אני מקבל באופן מלא את גרסת הבוחן, מר מזרחי, שהקירה לנואשת את החשד, לשון האזהרה ודבר זכותה להיוועץ בעורך דין, הוציא את העמוד הראשון, כפי שהפינה בעדותו בבית המשפט, החתמים אותה עליי ולאחר מכן החל לחוקירה. הנואשת חתומה על הדברים, ואף מוסרת לאחר מכן: **"אני לא צריכה עוז"ד** - ת/5, ש' 2.

20. מצאתי סתיות בגרסת הנואשת ובינה לבין בעלה.

בהתדרטה (ת/5) מצינית כי אמרה למעורב את שמה ומספר הטלפון **שלה**. עדותה בפני מצינית שנותנה לו את מספר ת.ז. שמה, שם בעלה ומספר הטלפון של בעלה. כלל לא מזכירה את המספר **שלה**.

בעדותה בפני ציינה כי פנסי רכשו של המעורב לא עבדו, גרסה כבושה שלא בא זכרה קודם לכן.

מצינית בהודעה במשטרת כי לא וידאתה כי אכן קיבל המעורב את מספר הטלפון שמסרה לו - ש' 32 ואילו בעדותה בפני תיארה מצב של פתיחת תא הכפות ברכבה, מסירת הטלפון ואף ראתה שהוציא את הטלפון שלו.

הנאשמת מוסרת כי היא אשר החזירה את הרכב לחברת השכירה, ואילו בעלה בעדותו בפני, ציין בחקירותו הנגדית שהוא אשר החזיר את הרכב, בתחילה מסר חדשניים לאחר האירוע ולאחר מכן מסר כי שלושה ימים לאחר התאונה - ע' 30, ש' 19-18. בהקשר לכך הנני מעניק משקל מועט לנ/2.

גורסת הנאשנת שלא סיפרה לעלה אוזות התאונה, בשם לב שעסוקין ברכב מושכר ע"ש חמו, תמורה בעיני, במיעוד אם נתנה את מספר הטלפון של בעלה למעורב, כගרסתה.

21. יחד עם זאת, כפי שקבעתי מנסיבות האירוע, בשם לב לדין והדברים שהחליפו המעורב והנאשנת ביניהם, כשהוא נרגש וחושש "מהתחמקות", מאמין אני לנאשנת כי שלא למצבו של המעורב, המעורב לא שולל את הדברים, ובנסיבות אלה, יתכן ולא עמדה על כך כי נפגע. משכך מתקיים ספק בעניין זה ועל כן החלטתי לזכות את הנאשנת, מחמת הספק, מעבירה על תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה.
חלף זאת, מצאתי להרשעה בעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

אין ספק שעדפי מסכת העבודות והראיות, נשמרה זכותה להtagונן, כנגד תקנה זו, שהינה אחותה המקליה של תקנה 144.

תקנה 145(א) לתקנות התעבורה, קובעת כהאי לישנא:

"נווה רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר, שאינו רכב, הנמצא על הדרך או סמוך לה, ונגרם נזק לרכב الآخر או לרכוש האמור בלבד, ימסור בו במקום לנווה הרכב الآخر או לבעל הרכוש או לממונה עליו או לשוטר שהזמין למקום את שמו ומענו, את מספר רישון הנהיגה שלו ואת מספר הרישום של הרכב שהוא בעל בו ושם בעלי ומענו, וכן את מספר תעודה הבתו ושם החברה המבטחת, וכך לפי דרישתם את התעודות האמורות ואת רישון הרכב וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם".

אין חולק, שהנאשנת הייתה מעורבת בתאונות דרכים. אין חולק שהיא מעורבת בפגיעה ברכב אחר, ואין חולק שהמעורב אמר לה שבשל החשיכה אינו רואה את הנזק.

נסיבות אלה מחייבות החלפת פרטיים, כאמור בתקנה 145(א) לתקנות.

אין חולק שהנאשנת יצאה בדרך ללא כל מסמך ולא כל תעודה רשמית, ללא רישון הנהיגה, ללא רישון הרכב ולא תעודה ביטוח, משכך בדיון דרש המעורב פרטיים אלה, והנאשנת עברה על הוראות התקנה.

נזכר ונזכיר גם את הוראות תקנה 9(א) לתקנות התעבורה:

"לא ינוהג אדם רכב אלא אם נמצאים אותו רשיון הרכב, רשיון הנהיגה, תעודת הביטוח או כל תעודה או רישימת תנאים שניתנה על פי דין לגבי נהיגתו של אותו אדם או לגבי הרכב האמור".

ראוי כי מי שemmהר, לא ינוהג.

חוובתו של כל נהג, עובר לכיניסטו לרכב, גם אם אין המדבר ברכב שלו, לבדוק קיומה של תעודת ביטוח בתוקף, רישיון רכב בתוקף בשים לב לחובתו לנוהג ולאחוז בעת הנהיגה ברישון נהיגה תקף.

מסירת טלפון זהה או אחר - אין בה כדי למלא אחר החובות המוטלות על נהג כאמור בתקנה 9(א) ותקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

.22

תקנה 49(א) לתקנות התעבורה, קובעת כהאי לישנא:

"לא ינוהג אדם בעקבות הרכב אחר אלא תוך שמירה על ריווח

המאפשר לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה, בהתחשב

במהירות הנסיעה של שני כלי הרכב, במצב הדרכם ובמצבי

הראות וה坦ועה בה".

לאור מכלול הראיות שבפני אני קובע כי הנואשת לא שמרה מרחק מספק, כך שתוכל לעצור בכל עת בכדי למנוע תאונה.

המדובר בתאונה מדוברת חיזית-אחר, בשים לב שקבלתי גרסת המערוב שפנסיו היו תקינים, ולא עצר באופן פתאומי, איני מוצא גם כל אשם תורם מבחינתו.

סוף דבר

.23. מכלל הטעמים דלעיל, אני מרשיע את הנואשת בעבירות המיוחסת לה בכתב האישום, תוך שאני מזכה אותה, מחמת הספק, מהעבירה על תקנה 144 ומרשיעת חלוף זאת בעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, במעמד הצדדים.